8. 4. 2008

ID: 54012

Hodnocení důkazů

Při důkazu výpovědí svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 360/2006, ze dne 20.12.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a) Dr. J. H., b) R. H., obou zastoupených, proti žalované C. C. R., k.s., zastoupené advokátem, o určení, že nemovitosti nejsou zatíženy zástavním právem, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 35 Cm 379/2000, o dovolání žalobců proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. srpna 2005, č. j. 7 Cmo 398/2003-201, tak, že rozsudek vrchního soudu a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. března 2003, č.j. 35 Cm 379/2000-152, se zrušují a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobou podanou u bývalého Krajského obchodního soudu v Brně dne 13.11.2000 se žalobci domáhali určení, že „zástavní právo k nemovitostem, a to k zemědělské hospodářské budově na pozemku parcelní číslo st. 1/2 (zastavěná plocha), k ostatnímu stavebnímu objektu čp. 1 na pozemku parcelní číslo st. 2 (zastavěná plocha), k pozemku parcelní číslo st. 1/2 (zastavěná plocha), k pozemku parcelní číslo st. 2 (zastavěná plocha), k pozemku parcelní číslo st. 1/1 (zastavěná plocha, zbořeniště), k pozemku parcelní číslo 1/1 (zahrada), k pozemku parcelní číslo 2 (zahrada), k pozemku parcelní číslo 3/1 (ovocný sad), k pozemku parcelní číslo 4 (zahrada), k pozemku parcelní číslo 82 (ostatní plocha, ost. veřejná zeleň), všechny nemovitosti v k.ú. Z., obec T.-Z., zřízené na základě smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitostem (cizím) ze dne 20.5.1994, dle které bylo vloženo do katastru nemovitostí v řízení vedeném u Katastrálního úřadu v K. pod sp.zn. V2-723/94 s právními účinky vkladu ke dni 24.5.1994, neexistuje“. Uvedli, že „dne 20.5.1994 byla uzavřena mezi I. a P. b., a.s., (dále též jen „I.“), za kterou jednal Ing. V. S., ředitel pobočky v P., jako zástavním věřitelem na straně jedné, a J. H., jako zástavním dlužníkem na straně druhé, smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem (cizím)“; že „tato smlouva měla zajišťovat úvěr, který I. poskytla P. M. ve výši 10.000.000,- Kč na základě smlouvy o úvěru ze dne 20.5.1994“; že „za J. H. tuto zástavní smlouvu podepsala, údajně na základě k tomu udělené plné moci, advokátka“; že „J. H. dne 28.6.1994 zemřel“; že „nemovitosti, které byly uvedeny v zástavní smlouvě, připadly na základě dědění do podílového spoluvlastnictví synů zemřelého, tj. žalobců“; že „P. M., jako úvěrový dlužník, zřejmě úvěr nesplácel, a proto se I. obrátila na žalobce jako na vlastníky zastavených nemovitostí, aby tuto věc vyřešili a v podstatě vznesla požadavek, aby zástavu vyplatili“; že „došli k přesvědčení, že jejich otec nikdy nezplnomocnil advokátku, k uzavření zástavní smlouvy k předmětným nemovitostem, když nikdy neprojevil vůli k tomu, aby nemovitosti byly komukoliv dány do zástavy“; že „tuto skutečnost také potvrdila sama advokátka, a to svým prohlášením ze dne 25.5.1998 sepsaným ve formě

notářského zápisu, kdy již před tím, dne 19.6.1997, odeslala matce žalobců faxem písemné sdělení, ve kterém hovoří o pochybení, nedorozumění a dále o paní M., která měla plnou moc vyplnit“; že „do plné moci, která byla udělena k podání žaloby - o uzavření nájemní smlouvy, bylo zasahováno, a to nejen škrtáno a přepisováno, ale také doplňován jiný text, který nebyl napsán současně jako text přeškrtnutý tlustým modrým fixem“; že „uvedené skutečnosti zjistil a ověřil JUDr. I. H., notář v K., který viděl originál plné moci, který naštěstí existuje a je uložen ve sbírce listin (nikoliv ve spise) u Katastrálního úřadu v K., kdy jeho zjištění je obsaženo v jeho notářském zápise ze dne 20.5.1998, číslo N 74/98, NZ 67/98“; že „smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem nebyla uzavřena na straně zástavního dlužníka vlastníkem předmětných nemovitostí“; že „tedy nikdy neexistoval titul ke vzniku zástavního práva (smlouva nebyla uzavřena s vlastníkem nemovitostí, vlastník nemovitostí ani nikdy k jejímu uzavření nezplnomocnil třetí osobu a ani neprojevil vůli k přenechání nemovitostí do zástavy)“ a že „zástavní právo k předmětným nemovitostem tak nevzniklo a tudíž ani neexistuje“.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13.11.2002, č.j. 35 Cm 379/2000-130, vyhověl návrhu žalobců a připustil, „aby do řízení na místo dosavadního žalovaného i.A. A., a.s., vstoupila obchodní společnost C. C. R., k.s.“.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14.3.2003, č.j. 35 Cm 379/2000-152, žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 14 046,- Kč k rukám zástupce žalobců. Vycházel ze závěru, že „plná moc datovaná dnem 22.11.1993 a vystavená J. H. ve prospěch advokátky nevyjadřuje platně (určitě a srozumitelně) vůli zmocnitele uzavřít smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitostem (cizím), která byla JUDr. P. Š. podepsána dne 23.5.1994“; že „nedostatky v označení nemovitostí a dále skutečnost, že plná moc je datována dnem 22.11.1993, přičemž je na ní přičiněna ověřovací doložka, podle které účastníci prohlásili, že podpisy na této listině uznávají za své vlastní již dne 16.2.1993, hodnotí soud tak, že projev vůle zmocnitele je neurčitým a nesrozumitelným“; že „neurčitý a nesrozumitelný je podle názoru soudu i text zvláštního zmocnění uvedeného na plné moci“; že „měla-li být plná moc zároveň použita k tomu, aby nemovitosti byly zastaveny, k zajištění úvěru třetí, vlastníku neznámé osoby, soud konstatuje, že takový projev vůle je v souvislosti s projevem vůle nemovitosti prodat, nesrozumitelný“; že „plná moc vystavená J. H. JUDr. P. Š. není plnou mocí generální, neboť v ní není takový (tedy všeobecný) rozsah zmocnění uveden, a ani jinak z textu nevyplývá, že by úmyslem zmocnitele bylo vystavit plnou moc jako všeobecnou“; že „jako zvláštní plná moc ve vztahu k uzavření předmětné zástavní smlouvy (k nemovitostem zapsaným na LV pro k.ú. Z.) není plná moc úkonem učiněným platně (určitě a srozumitelně)“; že „zástavní smlouva podepsaná osobou, která není vlastníkem nemovitostí a není k podpisu zástavní smlouvy platně zmocněna, tedy neobsahuje projev vůle zástavce – vlastníka nemovitostí“; že „smlouva bez projevu vůle smluvní strany není uzavřena, bez zástavní smlouvy předmětné zástavní právo nevzniklo a tedy neexistuje“.

K odvolání žalované Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 16.8.2005, č.j. 7 Cmo 398/2003-201, změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobu zamítl; současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně a že žalobce a) a žalobce b) jsou povinni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 11.150,- Kč k rukám zástupce žalovaného. Dospěl k závěru, že „pro vymezení rozsahu oprávnění zmocněnce jednat za zmocnitele je rozhodující obsah plné moci; že „má-li být rozsah zmocněncova oprávnění nějakým způsobem omezen, musí být toto omezení výslovně vyjádřeno v plné moci“; že „platná právní úprava tak stojí na principu ochrany dobré víry třetích osob, jež se zmocněncem jednají“; že „jakékoliv omezení, resp. pokyny či výhrady v plné moci nezahrnuté, nejsou vůči třetím osobám právně relevantní“; že „neobsahuje-li plná moc žádná omezení, jde o plnou moc neomezenou a zmocnitele pak postihují všechna případná rizika, která z překročení pokynů daných zmocněnci vyplývají“; že „lze považovat spornou plnou moc, kterou udělil (podle přepsaného data jejího vystavení zřejmě dne 22.11.1992) J. H. advokátce, podle jejího obsahu, za všeobecnou plnou moc, opravňující uvedenou advokátku ke

všem právním úkonům“; že „pro závěr o platnosti plné moci není rozhodující, kdy byla podepsána, ale zda ji skutečně podepsal zmocnitel; že „k platnosti plné moci (na jejímž základě má případně dojít k uzavření zástavní smlouvy) se nevyžaduje ani povinné ověření pravosti podpisu (ať již zmocnitele nebo zmocněnce)“; že „proto nemůže ani naznačený rozpor (byť z předmětné plné moci zjevně vyplývající) vést k závěru o neurčitosti a nesrozumitelnosti plné moci, způsobující ve svém důsledku její absolutní neplatnost“; že „za zcela bezvýznamnou (a na platnost zástavní smlouvy tudíž nemající žádný vliv) je především nutno považovat skutečnost, zda v době udělení plné moci byl zmocnitel vlastníkem všech později zastavených nemovitostí“; že „všeobecná plná moc udělená zmocnitelem opravňuje zástupce činit i právní úkony dotýkající se věcí, jež zmocnitel nabude do svého vlastnictví až později“; že „označení předmětu zástavy není sice zcela přesné, je však dle názoru odvolacího soudu pro účely identifikace zástavy dostatečné“; že „zbývající výhrady žalobců k zástavní smlouvě (jimiž se soud prvního stupně s ohledem na zaujatý právní názor již nezabýval), které se týkaly jednak samotného uzavření zástavní smlouvy a dále otázky její účinnosti, neměly v daném případě na existenci zástavního práva vliv“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dovolání. Namítají, že „řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (konkrétně pokud jde o nezopakování listinných důkazů odvolacím soudem, tj. nezopakování důkazu plnou mocí a zástavní smlouvou v odvolacím řízení)“; že „napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (konkrétně pokud jde o vyhodnocení otázky náležitostí plné moci, posouzení projevu vůle zmocnitele v plné moci, požadavků kladených na hmotněprávní plnou moc, určitosti obsahu smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitostem, vzniku a existence, resp. neexistence zástavního práva)“; že „rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (konkrétně pokud jde o zjištění, že zde zástavní právo platně vzniklo a existuje, ačkoliv zásahy do plné moci, kterou měl předchozí vlastník nemovitostí udělit advokátce, k zastupování své osoby, jsou natolik závažné, že budí pochybnosti o tom, k čemu vlastně byla zmocněna, kdy bylo rovněž prokázáno, že zmocnitel-předchozí vlastník nemovitostí svůj podpis na předmětné plné moci neověřil, a kdy ze strany notářky E. D. došlo při ověřování podpisů na této plné moci k pochybení, neboť v její ověřovací knize není pravý podpis zmocnitele-předchozího vlastníka nemovitostí, který v době údajného ověřování podpisu ani nebyl v České republice)“; že „odvolací soud hodnotil a vyhodnotil obsah plné moci a zástavní smlouvy jinak než soud prvního stupně, ačkoliv důkaz těmito listinami při odvolacím jednání dne 16.8.2005, ani nikdy jindy, neprovedl“; že „zásahy do plné moci jsou takového rázu, že ‚diskvalifikují‘ tuto plnou moc zcela, a to jako platný průkaz o tom, v jakém rozsahu vlastně otec žalobců (zmocnitel) projevil vůli nechat se JUDr. P. Š., advokátkou (zmocněnec) zastupovat“; že „hovořit o tom, jestli je předmětná plná moc platná či nikoliv, není ani na místě, protože předmětná listina nemůže vůbec obstát jako plná moc, a to s ohledem na rozsah zásahů do ní provedených, který neumožňuje určit, jakou vůli jejich otec při jejím udělování vlastně projevil, kdy jde o úkon nicotný“; že „podle bodu 9. smlouvy ze dne 20.5.1994 nabývá tato smlouva účinnosti dnem vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu v K.“; že „ujednání obsažené v bodě 9. zástavní smlouvy je podmínkou účinnosti zástavní smlouvy, a to podmínkou odkládací“; že „k tomuto závěru vede žalobce použitý obrat ‚den vkladu‘, což je den, kdy byl vklad proveden, a nikoliv den, ve kterém měly nastat právní účinky vkladu“; že „je evidentní, že tehdejšímu Katastrálnímu úřadu v K. byla k provedení vkladu předána zástavní smlouva, která ke dni podání návrhu na zahájení řízení o povolení vkladu zástavního práva k nemovitostem do katastru nemovitostí nebyla ještě účinná“; že „zástavní smlouva ze dne 20.5.1994 je z hlediska svého obsahu neurčitá, neboť v ní nejsou specifikovány příslušenství a součásti zastavovaných nemovitostí; že „je-li pro právní úkon pod sankcí neplatnosti stanovena písemná forma (a takovýmto právním úkonem nepochybně zástavní smlouva je), musí být určitost dána obsahem listiny“; že „nestačí, že účastníkům právního vztahu je případně jasné, co je například předmětem smlouvy, není-li to poznatelné z jejího textu“. Navrhli, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Otázku, zda předmětné nemovitosti jsou zatíženy zástavním právem zřízeným podle zástavní smlouvy ze dne 20.5.1994, je třeba i v současné době posuzovat - s ohledem na dobu, kdy vzniklo (mělo vzniknout) sporné zástavní právo - především podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákonů č. 58/1969 Sb., č. 131/1982 Sb., č. 94/1988 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 87/1990 Sb., č. 105/1990 Sb., č. 116/1990 Sb., č. 87/1991 Sb., č. 509/1991 Sb. a č. 264/1992 Sb., tedy podle občanského zákoníku ve znění účinném do 31.12.1994 (dále jen „obč. zák.“).

Podle ustanovení § 151a odst.1 obč. zák. zástavní právo slouží k zajištění pohledávky a jejího příslušenství tím, že v případě jejich řádného a včasného nesplnění je zástavní věřitel oprávněn domáhat se uspokojení z věci zastavené; zástavní právo se vztahuje na zástavu, její příslušenství a přírůstky, avšak z plodů jen na ty, které nejsou odděleny.

Podle ustanovení § 151b odst.1 obč. zák. zástavní právo vzniká na základě písemné smlouvy, schválené dědické dohody nebo ze zákona.

Podle ustanovení § 151b odst.4 věty první obč. zák. ve smlouvě o zřízení zástavního práva se musí určit předmět zástavního práva (zástava) a pohledávka, kterou zabezpečuje.

Podle ustanovení § 151b odst.2 obč. zák. zástavní právo vzniká, jde-li o nemovitost, vkladem do katastru nemovitostí.

Podle ustanovení § 151d odst.1 obč. zák. dá-li někdo do zástavy cizí věc bez souhlasu vlastníka nebo osoby, která má k věci jiné věcné právo neslučitelné se zástavním právem, vznikne zástavní právo jen, je-li věc odevzdána zástavnímu věřiteli a ten ji přijme v dobré víře, že zástavce je oprávněn věc zastavit. V případě pochybností platí, že zástavní věřitel jednal v dobré víře.

Z citovaných ustanovení mimo jiné vyplývá, že smlouva o zřízení zástavního práva musí být uzavřena písemně, jinak je neplatná. Ke vzniku zástavní smlouvy je třeba, aby její účastníci v ní určili (jako její tzv. podstatné náležitosti) předmět zástavního práva (zástavu) a pohledávku, kterou zástavní právo zajišťuje.

Podle ustanovení § 31 odst.1 obč. zák. při právním úkonu je možné dát se zastoupit fyzickou nebo právnickou osobou. Zmocnitel udělí za tímto účelem plnou moc zmocněnci, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova oprávnění.

Podle ustanovení § 31 odst.4 obč. zák. je-li třeba, aby právní úkon byl učiněn v písemné formě, musí být plná moc udělena písemně. Písemně musí být plná moc udělena i tehdy, netýká-li se jen určitého právního úkonu.

Při zastoupení na základě plné moci je třeba rozlišovat mezi dohodou o plné moci (zastoupení či zmocnění) na straně jedné a mezi samotnou plnou mocí na straně druhé. Dohoda o plné moci (zastoupení či zmocnění) je smlouva mezi zmocnitelem a zmocněncem, kterou se zmocněnec zavazuje zastupovat zmocnitele v dohodnutém rozsahu, popřípadě za dohodnutých podmínek; uzavřením této dohody vzniká právní vztah zastoupení mezi zmocnitelem a zmocněncem. Plná moc je jednostranný právní úkon zmocnitele, určený (adresovaný) třetí osobě (třetím osobám), v němž zmocnitel prohlašuje, že si zvolil zmocněnce, aby ho zastupoval v rozsahu uvedeném v této plné moci; plná moc z hlediska obsahu právního úkonu představuje osvědčení (průkaz) o zastoupení,

vzniklém na základě dohody o plné moci (zastoupení či zmocnění). Zatímco pro uzavření dohody o plné moci (zastoupení či zmocnění) zákon nepředepisuje určitou formu, plná moc musí být v případech uvedených v ustanovení § 31 odst.4 obč. zák. udělena písemně.

Odvolací soud vycházel – jak vyplývá z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku - ze závěru, že mezi právním předchůdcem žalobců J. H. a advokátkou JUDr. P. Š. existovala dohoda o plné moci.

Z obsahu dovolání (z vylíčení důvodů dovolání) vyplývá, že žalobci namítají nesprávnost tohoto závěru.

Podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. lze dovolání, které je přípustné mimo jiné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. (a tak je tomu v daném případě) podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popřípadě poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti je logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování u soudu odvolacího.

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné či nezákonné); k důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědí svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při

hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že některý důkaz není pro skutkové zjištění důležitý, že z provedených důkazů vyplývá jiný závěr apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Odvolací soud vycházel – jak výše uvedeno – ze závěru, že mezi právním předchůdcem žalobců J. H. a advokátkou JUDr. P. Š. existovala dohoda o plné moci a dále posuzoval již jen rozsah takového zmocnění. Při hodnocení provedených důkazů tak zcela abstrahoval zejména od notářského zápisu JUDr. L. K., notářky ve Z., ze dne 25.5.1998, sp.zn. N 181/98, NZ 184/98, o prohlášení JUDr. P. Š., že „J. H., zemřelý, jí nikdy nezplnomocnil k tomu, aby jeho jménem uzavřela a podepsala zástavní smlouvu na jeho nemovitosti v katastrálním území Z.“, a od dopisů napsaných JUDr. P. Š. manželce J. H. po smrti jmenovaného, ze kterých, mimo jiné, vyplývá, že mezi JUDr. P. Š. a J.H. dohoda o plné moci v daném případě neexistovala, naopak, že JUDr. P. Š. v této souvislosti užívala plnou moc, která jí byla J. H. v minulosti udělena k zastupování v restitučním řízení s „dopsaným jiným textem“.

Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud při svém rozhodování pominul rozhodné skutečnosti, které vyplývají z provedených důkazů. Skutková zjištění, která vedla odvolací soud k závěru, že „lze považovat spornou plnou moc, kterou udělil (podle přepsaného data jejího vystavení zřejmě dne 22.11.1992) J. H. advokátce JUDr. P. Š., podle jejího obsahu, za všeobecnou plnou moc, opravňující uvedenou advokátku ke všem právním úkonům“, proto nemají oporu v provedeném dokazování.

Nebyla-li tak mezi JUDr. P. Š. a J. H. uzavřena dohoda o plné moci, nemohl mezi jmenovanými vzniknout – jak výše vysvětleno – právní vztah zastoupení a JUDr. P. Š. nemohla platně uzavřít za J. H. spornou zástavní smlouvu.

S ohledem na tyto závěry bylo nadbytečné zabývat se dalšími námitkami uplatněnými v dovolání.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o.s.ř. zrušil. Protože důvody, pro které byl rozsudek odvolacího soudu zrušen, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Náhrada škody
- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník
- Plat
- Podnájem bytu (exkluzivně pro předplatitele)
- Pojištění (exkluzivně pro předplatitele)
- Předkupní právo (exkluzivně pro předplatitele)
- Restituce (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitel (exkluzivně pro předplatitele)

- Odporová žaloba